

[Ole Bjørn Kraft.]

stein, saaledes at det i særlig Grad bliver den i Sydslesvig hjemmehørende Befolkning, der faar Indflydelse paa Administrationen.

De nye tyske Flygtninges Tilstedeværelse forhindrer, at den nye folkelige Udvikling kan udfolde sig. Den danske Regering maa derfor have Ret til — med den afgjorte Interesse, Danmark har i Udviklingen i Sydslesvig — at kræve, at disse Flygtninge føres bort fra Sydslesvig, og vi mener, at den danske Regering maa være parat til at yde ethvert økonomisk Offer for at opnaa et saadant Resultat.

Men ogsaa bortset fra Relationen til det sydslesvigske Spørgsmaal ønsker den danske Regering at fremhæve, at Danmark anser det for meget skæbnesvangert, at der umiddelbart op til dets Grænse anbringes mere end 1/4 Million Tyskere, som overbefolker Landsdelen og i Fremtiden vil øve et stærkt Tryk mod den dansk-tyske Grænse. Danmark har Krav paa, at dette forhindres ved, at Flygtningene føres til andre Egne af det tidligere tyske Rige.

Ved den kommende Fredskonference maa det være Opgaven for Danmarks Politik, indtil den omtalte Folkeafstemning kan finde Sted, at sikre den sydslesvigske Befolkning politisk, folkelig og kulturel Frihed.

Ophører den britiske Besættelse af Sydslesvig, før Konferencen har fastsat de fremtidige Forhold, maa den samme Sikkerhed for Befolkningen tilvejebringes.

Jeg vil slutte med at takke den højtæredede Udenrigsminister for hans Redegørelse og de Synspunkter, han har fremsat, og som vi gerne tager til Efterretning. Den Udtalelse, der foreligger, vil vi stemme for, fordi den ikke indeholder Ting, som vi er Modstandere af. Hvad der staar i Udtalelsen, kan vi give vor Tilslutning, fordi vi tror, at i den givne Situation, med de Vanskeligheder, som Dagen i Dag har vist os eksisterer for den sydslesvigske Befolkning, maa det være af stor Betydning, at den danske Rigsdag udtaler sig om dette Spørgsmaal, om Frihedsgoderne, om Flygtningene, om Forhandlingerne paa Fredskonferencen, som den gør. Vi kunde have ønsket, at Udtalelsen var gaaet videre efter de Linier, jeg her har trukket frem, men vi kan stemme for den i Haab om, at den danske Regering ved denne Udtalelse faar til-

strækkelige Midler i Hænde til at gøre en Indsats ved de skæbnesvangre Beslutninger, der forestaar.

Aksel Larsen: Over for det forelagte Forslag til Beslutning af Folketinget maa vi indtil videre forbeholde os vor Stilling. Vi er meget taknemlige for den Redegørelse, vi har faaet af den højtærede Udenrigsminister. Den var udførlig, den var saglig, den var oplysende, og dens Konklusioner om, hvad Regeringen vil betragte som sin nærmeste Hovedopgave i Forholdet til Sydslesvig, kan vi fuldt ud godkende. Vi maa imidlertid om hele det Problem, der er sat under Debat her i Dag, uden Hensyn til Maaden, hvorpaa man har sat det under Debat, fremkomme med nogle Bemærkninger.

Naar Danmarks Samlingsregering af 5. Maj 1945 i Statsministerens Trontale af 9. Maj angaaende Sydgrænsen sagde, at Grænsen ligger fast, saa var det en meget vel overvejet Udtalelse, og den havde Tilslutning fra samtlige Medlemmer af denne Samlingsregering, deriblandt ogsaa den nuværende højtærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft. Det er rigtigt, at Sydslesvig er gammelt, urgammelt dansk Land, og at Befolkningen i Sydslesvig til Dels er af dansk Afstamning, er Efterkommere af Danskere. Vi er imidlertid ikke Tilhængere af den nazistiske „Blut und Boden Theorie“, og vi mener ikke, der er noget sandt eller noget rigtigt i denne. Et Lands Nationalitet maa vel afgøres af de Menneskers nationale Indstilling, som bebor Landet. Landet kan ikke selv tage Stilling, kan ikke selv afgive sin Stemme, og uanset at Sydslesvig har været under dansk Overhøjhed engang, berettiger dette Faktum alene ikke til paa ny at ville lægge det ind under Danmark. Hvad Folket angaar, har Aarhundreders danske Regeringsfejlgreb bevirket, at Folket i sit Flertal, og efterhaanden i sit overvældende Flertal, desværre fortyskedes. Det blev tysk i Sprog, Nationalitet, Sindelag, Mentalitet og er tysk den Dag i Dag.

Grænsedragningen af 1920 var retfærdig, var rigtig og var klog. Det viste sig, at Lederne af Danskhedens Organisationer i Sønderjylland kendte Forholdene tilstrækkeligt til, at de paa Forhaand kunde paapege, hvor den rette nationale